

LJUBEZEN BOLI

Se vam kdaj zdi, da se počutite nekoliko drugače. Tako drugače, kot da ste na nekem drugem kraju, ki nima veze z vašim okoljem. Da se sprehajate po zelenem, neskončnem travniku in si želite, da se ne bi nikoli končal. Na koncu travnika, tik pred gozdom, pa se razprostira park z najlepšimi cveticami sveta. Nad parkom pojejo najlepše ptice iz katerih se slišijo najlepše pesmi. Narava je včasih res lepa in sama po sebi čudež. Primerjati se jo da z eno stvarjo, ki je nam vsem zelo blizu in je pomembna, tako kot park pticam. Ljubezen. Kako je lepa, le zakaj ne traja neskončno? Nič ni neskončno. Še posebej niso neskončne stvari, ki so nam najbolj pri srcu. Imeti nekoga rad je velika stvar, nekoga ljubiti pa se zdi velikokrat nemogoče. Včasih se sprehajam po mestu in opazujem ljudi. Gledam kakšne gibe bodo naredili. Najbolj zanimivo je to, da včasih lahko že vnaprej predvidevaš, kaj bodo storili. Sicer te lahko kdaj kdo presenetiti, toda v večji meri se predvidevanja potrdijo. Najlepše je to, da se ljubezni ne da predvideti, se je ne da načrtovati. To se zgodi in ko se zgodi je občutek neverjetno lep. Takega občutka se ne da primerjati z nobenim življenjskim uspehom. Ljubezni do osebe in ljubezni do živali, narave, predmetov, sveta se ne da v nobeni meri primerjati. Ker te stvari ostajajo in so tu, ljubezen do osebe pa je velikokrat minljiva in nerazumljiva. Ljudje smo pač tako zgrajeni, da včasih nismo razumljivi za ostale. Kaj sploh je prava ljubezen? Nekaj takega kar te zadane in te ne spusti? Čuden občutek v srcu, ko se vam zdi, vse tako lepo in lahko? Možnosti so odprte. Vsaka oseba je poglavje zase in sprejema drugače ta čustva. Prava ljubezen je tista, ki se jo da primerjati z najlepšo naravo na svetu. Je podobna parku tik pred gozdom, z najlepšimi cveticami vred. Tam je tudi potoček iz katerega bije kristalna voda, zvečer pa se nad njim razprostira sončni zahod živo oranžne barve. Ko srečaš osebo ti je najprej simpatična. Potem jo imaš lahko rad. Ali jo lahko ljubiš? Seveda jo lahko, če je le tvoje srce pripravljeno sodelovati. Najbolj zanimivo je to, da srečaš nekoga za katerega veš, da je v ljubezni še neizkušen in je še na začetku te poti. Potem pa ti reče, da je na polno zaljubljen in da ljubi nekoga. Za piko na i pa doda še, da o ljubljeni osebi ne ve kaj veliko. Za pravo ljubezen je treba nekoga dobro poznati. Preden komu rečeš "ljubim te", je potrebna dolga pot. Ponavadi pa je ta pot posuta s trnjem in ovirami.

Prisluhnite naslednji zgodbi, ki bi ji lahko rekel zgodba s srečnim koncem. Toda ali bo ta konec trajal? Upam in sam pri sebi vem, da bo. Kaj pa ona? Nikoli se ne ve. Toda zaupanje je tu sedaj prisotno v največji meri. Si predstavljate, da si greste v trgovino kupit ljubezen. Ne. Ljubezen je čarobna stvar, za katero moraš veliko vlagati. To je vlaganje svojih čustev, svojega srca. Če se trudiš, je naložba velikokrat poplačana v največji meri. Če pa ni poplačana pa pride na plan temnejša stran življenja. Spoznal sem jo dve leti nazaj. Takrat me je amor zadel s svojo puščico tam, kjer najbolj boli. V srce. Zaljubljen sem se. Kako lep občutek, neverjetno lahkotno se vse zdi. Zase sem vedel, da sem zaljubljen, toda ves čas me je skrbelo, da je z njene strani ljubezen v drugem planu. Upal sem da, temu ni tako. Občutek me ni varal. Bila sva skupaj tri mesece. Zame nekako lepe, toda vedno s tistim negativnim občutkom. Novo leto je zame najlepši čas v letu. Takrat se človek ozre nazaj in se malo zamisli nad dogodki, ki so se dogajali. Nekateri bodo leto hoteli čim prej pozabiti, drugi se ga bodo z veseljem spominjali. Kako sem jaz srečen, sem si rekel pred dvema letoma za novo leto. Imam dekle v katero sem zaljubljen. Rad sem z njo. Se bom pa potrudil, da bo ona čutila enako. Kako je bilo vse lepo tisto noč. Zemljo je pobelil sneg, v snežinkah pa se je lesketala vsa sreča srečnih ljudi. Kako rad bi bil nocoj z njo. Rad bi jo objel in ji rekel, da je nikoli ne izpustim. Res je bilo vse lepo okoli mene, kaj pa v meni. V meni so se takrat zgrinjale črne misli. Prisoten je bil občutek, da se bo zgodilo nekaj slabega. Občutki me ponavadi ne varajo. To noč me res niso. Me je pa ona. Počutil sem se kot, da sem sam na svetu. Kot da so vsi drugi odšli. Da sem ostal nekje na hladnem mestu, kjer ni živega bitja. Tam kjer ni petja ptic,

kjer ni bistrega potočka. Pravijo, da pravi moški nikoli ne joka. Verjemite, da joka. Joka tako kot otrok, ki sedi lačen in potreben ljubezni sredi ničesar. Zakaj? Zakaj imam tako smolo, le zakaj je izkoristila moje zaupanje. Nič kaj lep dan ni bil to novo leto. Še vedno sem imel tisti občutek, da sem sam. Vsi ideali, ki sem jih imel takrat, so se razblinili, kot najlepše sanje. Ko človek doživi razočaranje je zelo pomembno, da se hitro pobere. Zelo težko mi je bilo tiste dni. Čakal sem samo trenutek, da jo bom lahko spet videl. Zanimalo me je, če je taka oseba, da mi lahko v obraz pove svojo napako. Delal sem se, kot da je ne poznam. Samo tako sem upal, da jo bom lahko pozabil. Nekaj časa ni bilo nobenega odziva od nje. Mislil sem si pač, da sem bil le njena igračka s katero se je poigrala. Počutil sem se ničvrednega, izigranega. S časom me je ogovorila in mi povedala, da obžaluje svojo napako. Nisem je kaj prida poslušal, ker se mi je vse skupaj zdelo nesmiselno. V sebi sem si ustvaril čisto drugačno mnenje o njej, kot sem ga imel, preden mi je prizadejala bolečino. Toda ona ni nehala vztrajati in me je vsakič bolj prepričevala, da je storila neumno napako, ki si jo želi popraviti. Za nekaj časa sem celo popustil in ji dal še eno možnost. Toda videl sem, da je izkoristila moje zaupanje. Zaupanje je zelo pomembna stvar, ker le z zaupanjem imaš lahko trdno zvezo. Če zaupanja ni, je vse skupaj velik nesmisel. Preden sem se odločil, da je med nama res konec, sem na list papirja izlil svoje občutke in mišljenje o njej. Poudarjal sem predvsem pomen zaupanja, ki ga ni bilo več. Resnično sem hotel pustiti to poglavje v življenju za sabo in oditi z dvignjeno glavo naprej. Če imaš nekoga zelo rad, tega ne moreš tako hitro pozabiti. Še slabše je, če iščeš zamenjavo v drugih ljudeh. To napako sem naredil jaz, ko sem v vsaki osebi iskal njo. Toda nisem našel njej podobne. Njen nasmeh, sladke ustnice, njeno veselje... Kaj če bi poskusil znova? Ali ji dam še eno možnost? Ne, ne morem. To ne bi bilo v skladu z mojimi načeli. Oh, ta načela. Ko si nekaj vbijem v glavo, tako mora biti. Prav nisem hotel, nisem si upal poskusiti znova. To je isto, kot če se sprehajaš po gorah in skoraj padeš v prepad. Drugič zagotovo ne greš po isti poti. Strah te je padca. Iščeš nove poti. Iskal sem nove poti do ljubezni. Nisem si upal pasti v njen objem. V objem, ki me lahko razočara. Bil sem premalo pogumen. Ali ji je res žal? To sem se spraševal še dolgo potem. Med tem časom, ko sem iskal osebo, ki ji bom lahko zaupal, sem prizadel veliko nedolžnih ljudi. Dekletom sem dajal vedeti, da so mi všeč, potem pa sem izkoristil njihova zaupanja. Kaj počnem? To sem se večkrat spraševal. Mogoče sem tako hotel nekako sam sebi vrniti za njeno napako. Velikokrat sem sanjal, da sva sama nekje na lepem kraju, ki ga obdaja belina, kjer lahko plavaš po zraku. Tam sva se objemala in poljubljala. Kako lep prizor. Zakaj ta prizor ni bil resničen? Samo zato, ker si ne upam? Enostavno začrtal sem si neko negativno mnenje o njej, ki me je omejevalo do sreče. Še vedno me je poskušala prepričati. Ni ji uspelo. Ker sem jo res hotel pozabiti, sem bil večkrat nesramen do nje, kar zelo obžalujem. Na tak način sem ji hotel pokazati, da mi ni več pri srcu. S tem sem ubijal samega sebe. Ko sem slišal, da ima fanta, sem se delal, da mi je vseeno. Toda srcu ne moreš ukazovati. V sebi sem gojil nesrečo. Toda ponos je ponos in jaz sem ga imel preveč. Večkrat mi je govorila, da se bom tudi jaz enkrat znašel v njeni situaciji. Na srečo se nisem. Nisem se pa zato, ker nisem našel nobene take cvetlice, kot je bila ona. Ker je nisem našel, nisem mogel biti razočaran. Dve leti je trajala ta zgodba brez jedra. Zgodba v kateri ni bilo zmagovalcev. Poraženci pa so bili vsak dan. Dve leti njenega prepričevanja. Toda ob tem sem bil neverjetno hladan. Kot da so v meni zamrznila najlepša čustva. Sam sebe nisem več prepoznal. V duši je bilo hladno, mrzlo. Manjkala mi je toplina, objem. Objem nekoga, ki me ljubi. Manjkal mi je njen objem in njena toplina. Ko se pogovarjam s prijatelji mi eni pravijo, da ljubezen ni pomembna. Pomembno je samo to, da uživaš mladost in da pri tem ne upoštevaš čustev drugih. Le en prijatelj mi je dejal, da je ljubezen pomembna. Da človek potrebuje nekoga, ki mu lahko pove vse skrivnosti. Da potrebuje nekoga, ki ga v težavah lahko objame. Objem, toplina, ljubezen, zaupanje. Spet omenjam to zaupanje, ki me je stalo nje. Po dveh letih sem ugotovil, da je temu treba narediti konec. Hotel sem, da je konec pretvarjanja in tega negativnega ponosa. Občutil sem že marsikatero bolečino. Toda

bolečina čustev je najhujša, ki te lahko doleti. Ljubezen lahko neznosno boli. Boli bolj kot kakršen koli padec. Sam pri sebi sem hotel ustaviti to bolečino. To neznosno trganje srca. Imam še zadnjo priložnost, da ujamem ljubezen svojega življenja. Le kdo čaka nekoga dve leti. Čaka samo tisti, ki te ljubi. Dokazala mi je, da ji je res žal za vse. Spremembe v človekovi duši so dolgotrajen proces. Ali sem sedaj dovolj zrel, da pustim nesrečo v ljubezni za sabo. Mislim, da sem. Le ona me lahko spremeni, da postanem spet nekdo, ki sem že včasih bil. Kaj pa zaupanje? Pridobila si ga je v največji meri.

Bilo je lepo sončno popoldne. Videl sem jo prihajati proti meni. Danes pa začnem znova. Globoko v sebi pa me je bilo neizmerno strah poraza. Strah njene zavrnitve. Čakala me je dve leti. Ali mi bo sedaj rekla, da sem zamudil priložnost? Ko sem se približal njenim sladkim ustnicam, sem v sebi kar nekako obstal. Kot, da se je ustavil čas. Prvi poljub po dveh letih je bil zame potrditev, da je ona moja prva in edina ljubezen. Spet sem se počutil nekako prenovljenega v čustvih. Lahko bi rekel, da sem se na novo prebudil. V meni je prebudila še tako zaspana čustva. Prebudila je iskreno ljubezen. Počutil sem se kot tulipan, ki se zjutraj odpre in ko z njega kaplja jutranja rosa. Iz mene je kapljala solza sreče. Toda moj ponos, bi me kmalu stal sreče. Solze sreče. Pred dvema letoma pa solze žalosti. Vmes pa samo hladne misli o ljubezni. Zdi se, da sem v tej zgodbi samo jaz žrtev. Še zdaleč ne. Jaz sem jokal dvakrat. Ona je jokala mnogokrat. Sedaj sva skupaj. Hodiva skupaj z roko v roki in z nasmehom na licih. Večkrat mi reče, da je bilo vredno čakati dve leti. Lahko se ji samo zahvalim, da je verjela vame in ni popuščala. Dal sem ji svojo ljubezen, svojo luč, ki ji bo v temi vedno svetila. Začeti je treba počasi in tako sva začela tudi midva. Brez smisla bi bilo hiteti. Sedaj živiva vsak dan posebej in se oba trudiva, da najina ljubezen ne bo nikoli ugasnila. Ko bodo prišle težave, jih bova morala skupaj prebroditi. Ljubezen lahko sedaj postane še samo trdnejša in večja. Verjamem, da ne bova ponavljala istih napak, če pa jih bova, nama bo ljubezen v oporo.

Ljubezen. Kako lepa beseda. Ko sem se včasih spomnil na ljubezen, sem pred sabo videl rdeč srček. Ko se sedaj spomnim na ljubezen, v njem vidim naju. V rdečem srčku je travnik s cveticami, v katerih leživa objeta. K nama prileti bel golob, ki nosi sporočilo, da tam, kjer vlada ljubezen, ni ne velikih, ne majhnih. Ko nastopi ljubezen, pač nastopi ljubezen. Upam da bo ta nastop ljubezni pri nama trajal zelo dolgo. Morda pa je usoda hotela tako, da nisva bila nekaj časa skupaj. Le tako sva ugotovila, koliko si pomeniva eden drugemu in kako se imava rada. Zavedati se moramo, da nam življenje postavlja ovire. Pomembno pa je, da se znamo soočiti z njimi. Ko jih premagamo, dosežemo srečo, ki je samo naša. Sedaj sem svojo srečo dosegel. Našel sem osebo, v kateri vidim sebe. Sedaj lahko rečem, da jo ljubim.